

«Et sembla que pots amb tot, fins que petes; el que no t'esperes és fer-ho al cap de sis anys»

El periodista i actual alcalde de Calaf, Jordi Badia, fa un repàs de la seva trajectòria personal i professional, marcada per l'ictus que va patir el 2014, i que és la motivació principal del repte solidari d'alta exigència física que està a punt d'emprendre

Jordi Badia durant la quarta etapa de la Volta Catalunya d'aquest any | Arxiu particular

Abans de començar, s'aixeca per tancar la porta del despatx: "a tot arreu on he treballat, sempre m'ha agradat tenir-la oberta", diu. Com en tot a la vida, però, hi ha excepcions, i les entrevistes formen part d'aquest paquet. En els darrers mesos, de fet, n'ha ofert bastantes, totes centrades en la **gesta** que està a punt de protagonitzar. Una gesta que el portarà a recórrer, en **bicicleta**, els **3.800 quilòmetres** que separen el municipi de **Rovereto** (al nord d'Itàlia) del **Cap Nord** (a Noruega). Tot plegat, per una **causa solidària**: recaptar fons per al **programa de mecenatge** que la **Fundació Althaia** ha posat en marxa amb l'objectiu de crear, a Manresa, una **unitat específica** d'atenció integral a l'**ictus** i altres malalties neurològiques. ¿I quina relació hi ha entre el periodista i actual **alcalde de Calaf, Jordi Badia**, i l'ictus? Doncs que ell en va patir un. Concretament, el 28 de febrer de 2014, amb **51 anys** acabats de fer. El **Codi Ictus** d'Althaia va ser clau per minimitzar les **seqüeles** d'un vessament que, o bé podria haver-lo matat, o bé l'hauria deixat amb greus danys cerebrals.

Amb la gratitud per bandera, aquest 23 de juliol començarà a pedalar per fer realitat el repte **North**

Cape 4000. Ja fa mesos que entrena. De fet, podríem dir que porta gairebé tota la vida mantenint el seu cos en forma. "L'**esport** sempre ha estat la meua **vàlvula d'escapament**", confessa. I és que a banda de la seva faceta política com a batlle de Calaf, Badia ha tocat moltes més tecles (i quines tecles!) en l'àmbit professional. A banda de treballar a **Catalunya Ràdio**, l'**Avui** (on va ocupar-hi càrrecs de rellevància), **El País** o **NacióDigital**, l'any 2003 va ser nomenat **Cap de Comunicació** i **portaveu** del **FC Barcelona**, coincidint amb la primera etapa de Joan Laporta com a president del club. Professor universitari i autor de diversos llibres vinculats al **Barça** (alguns dels quals van aixecar polseguera) la vida d'aquest **sabadellenc de naixement** però **anoienc d'adopció** ha estat de tot menys anodina. Ara torna a estar a l'ull de l'huracà per la proesa ciclista que té entre mans. Però qui hi ha darrere d'aquest **supervivent** d'ictus? Descubrim-ho!

- Ja ho té tot a punt pel dia 23?

- Pràcticament. La idea és ser a Rovereto el dijous 21 per poder passar el divendres tranquil i, així, començar el dissabte havent descansat bé.

- Hi anirà en cotxe?

- Sí. També vindrà la Laura, la meua parella, i la Jorgina, la meua filla petita. Uns dies més tard també s'hi sumarà el Ton, el fill mitjà. Tot i que no els podré veure durant la travessa (l'organització ho prohibeix), em reconforta saber que seran allà a prop i que em rebran a la meta, si és que hi arribo...

- Ho dubta?

- M'he preparat molt tant físicament com psicològicament. És un repte molt dur: no l'assoleixen ni la meitat dels participants que s'hi inscriuen! Tot i així, espero acabar-la, sí. N'he sortit de més grosses...

- No cal que ho juri! Hi pensa gaire en el que li va passar?

- La veritat és que sí, i aquests dies previs a la travessa encara més.

Jordi Badia ensenyant la samarreta del repte North Cape 4000 Foto: Arxiu particular

- Se li fa dur?

- No, perquè ho tinc bastant treballat. Ara, i després d'anys de negoció, rebel·lia i resignació, he entès que realment vaig tenir molta sort; sort de tenir la Laura al costat quan em va agafar l'ictus i sort de l'efectivitat del Codi Ictus d'Althaia. Potser, si no s'haguessin donat aquestes circumstàncies, jo ara no hi seria...

- I diu que això li ha costat anys de veure-ho...

- Sí. Des del moment que vaig entrar a l'ambulància, que sentia que allò no anava amb mi; que no m'estava passant. Aquest sentiment el vaig seguir tenint un cop ingressat. Em feia enfadar molt que la gent em digués que havia tingut sort. Tampoc entenia per què em duïen a fer rehabilitació en cadira de rodes quan jo podia caminar perfectament. L'únic que volia era tornar a la vida que tenia, poder fer esport com més aviat millor i ajudar a preparar la campanya electoral.

- És clar, no hem d'oblidar que a vostè l'ictus li ve el febrer del 2014 i el maig del 2015 es proclama alcalde de Calaf. Déu n'hi do!

- El meu pensament era que com més aviat reprengués la meva rutina de sempre, més aviat oblidaria el que m'havia passat.

- Vist amb perspectiva, ho faria diferent, ara?

- Sí. Seria més dòcil, em deixaria aconsellar. Al llarg de la meua trajectòria laboral he hagut de donar més ordres que no pas rebre'n, i suposo que això va influir en aquesta actitud tan reactiva.

- Li agrada tenir-ho tot controlat.

- Sincerament, ara mateix preferiria tenir una feina on m'ho donessin tot mastegat; on no hagués de pensar ni decidir pels altres.

- El noto cansat...

- Tinc moltes ganes de jubilar-me, de parar màquines. Ja em toca estar una mica tranquil. De fet, des que vaig marxar del Barça que estic una mica en retirada. I, curiosament, les feines que he anat tenint des d'aleshores m'han aprofitat cada cop més a casa, a La Guàrdia Pilosa.

- Vostè és fill de Sabadell; com és que se'n va a viure en aquest petit poblet de l'Anoia?

- Perquè em vaig separar. Va ser l'any 1998, dos anys després de tenir el Gerard, el meu primer fill. La casa de La Guàrdia era on hi anàvem a passar els caps de setmana, i jo m'hi vaig instal·lar indefinidament. Pensa que quan me n'hi vaig anar no hi vivia ningú; estava literalment sol.

- Com ho va viure?

- La solitud i jo sempre ens hem entès bé. També és cert que, quan aquesta no és volguda, es fa més feixuc de portar. Però un dia algú em va dir: "si no et truca ningú, truca tu". I així ho vaig fer. He de dir, però, que a casa m'hi passava molt poques hores.

- Feina?

- Sí. Treballava a Barcelona, i força hores. A més, tot plegat va coincidir amb les eleccions del FCB en què va guanyar Joan Gaspart. A nivell periodístic m'hi vaig implicar molt, vaig fer contactes, vaig publicar *Crònica del nuñisme...* Una època d'activitat intensa.

- Que encara va anar més *in crescendo*, per això, no?

- Sí. Quan el 2003 Joan Laporta es proclama president del Barça, em demana si vull ser el Director de Comunicació del club. I dic que sí. No sabia què m'esperava...

- No en té un bon record?

- Si m'ho tornés a oferir, diria que no. Això no vol dir que em penedeixi d'haver dit que sí en el seu moment, però no ens enganyem: amb les circumstàncies amb què em vaig trobar, aquella feina era impossible de fer. No se'm va donar treva en cap sentit: ni des de dintre del club ni des de fora.

Jordi Badia entrenant per la North Cape 4000 Foto: Arxiu particular

- I tot i així va aguantar fins el 2008... Com s'ho va fer?

- M'ho vaig agafar com una feina, sense implicar-m'hi personalment i guardant distàncies. D'altra banda, sort en tenia de l'esport. Em va salvar. Aleshores feia triatló i llarga distància. I sempre que podia me n'anava a entrenar. Això m'ajudava a desconnectar una estona cada dia. Tot i així, no puc evitar pensar que potser l'ictus va ser fruit d'aquests anys de tanta tensió. Et sembla que pots amb tot però al final acabes petant; el que no t'esperes és fer-ho sis anys després...

- El cos no l'avisava de cap manera?

- Segurament, però no me l'escoltava. De fet, el 2008 vaig patir una lesió que em va costar un any recuperar-la. L'any següent va i em trenco els lligaments del turmell. Un temps més tard, pateixo una cataracta...

- Fins que va arribar l'ictus. Creu que li ha ensenyat alguna cosa?

- No sé si una malaltia t'ensenyava res. A vegades penso que tot això només són tòpics, el que toca dir quan passes per un tràngol com aquest. Tot i així, sí que és cert que l'ictus m'ha fet constatar que en qualsevol moment, tot es pot espatllar. També sento que soc més vulnerable que abans.

- En quin sentit?

- Emocionalment. Ara tinc por; por de patir un altre ictus i que no tingui tanta sort i que no hi siguem a temps.

- Tem la mort?

- No. Temo quedar-me en una situació de dependència que faci patir els meus. Això em fa por de veritat.

- **Verbalitzar les pors i acceptar que som vulnerables a vegades no és fàcil.**

- Si el meu cas ha de servir d'exemple, és el que he de fer, no?